Director fondator: Mariana Brăescu

Preț: 1,5 lei

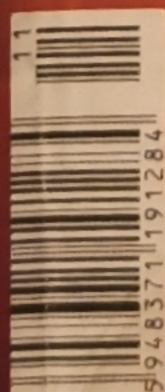
11
2006

Cărticica Draga mea pentru copii

Se vinde doar împreună cu Cărticica de colorat!

Spiridușul rătăcit

și alte povești, poezii, cântecele, ghicitori

sumar

11
2006

Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
TEHNOREDACTARE: Cristina Bălan
REDACTOR: Manuela Covaleov

DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT:
Sandi Apostoloiu

ABONAMENTE:
Raluca Marchitan
Tel.: 031.750.1000, fax: 314.46.54.
abonamente@burda.ro
www.burdadirect.ro

ADRESA REDACȚIEI:
Str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
cod 010652, sector 1, București
http:/www.casalux.ro
e-mail: dragamea@casalux
CORESPONDENȚĂ:
București, OP 41 - CP 102

TIPAR: Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

Hubert Burda Media

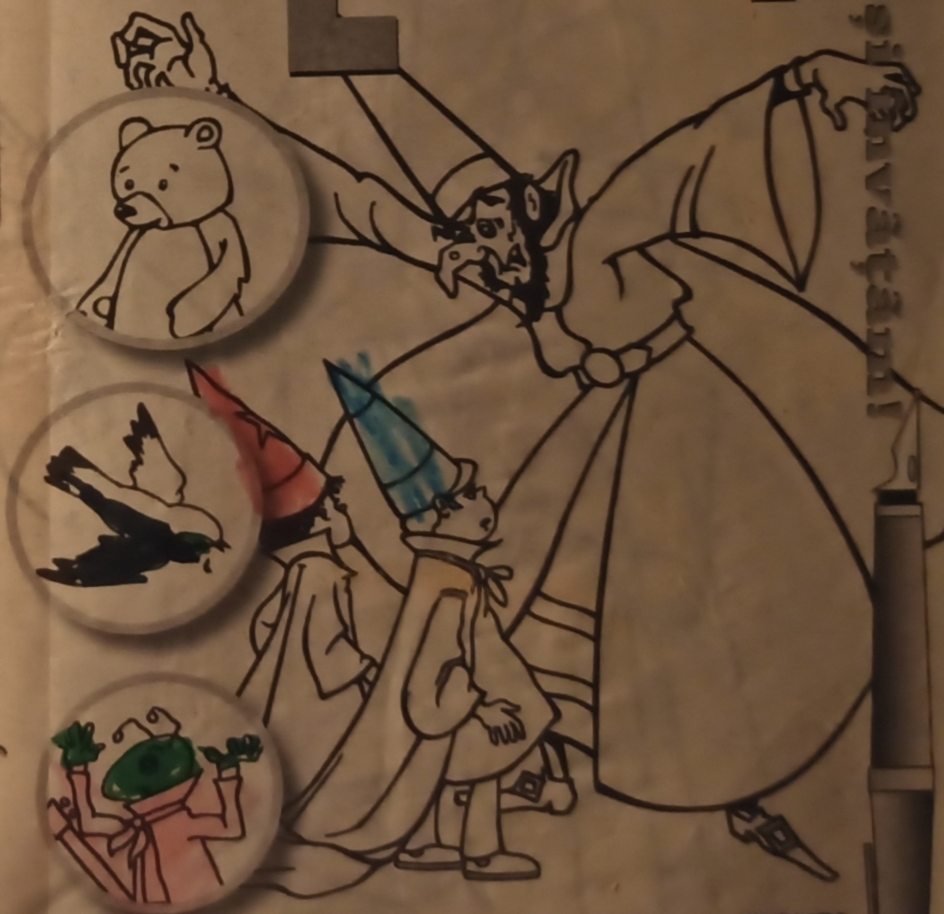
ISSN 1584-9112

Publicație editată de
Director fondator

Se vinde numai împreună cu Cărticica pentru copii

Cărticica de COLORAT

Ne jucăm și învățăm!

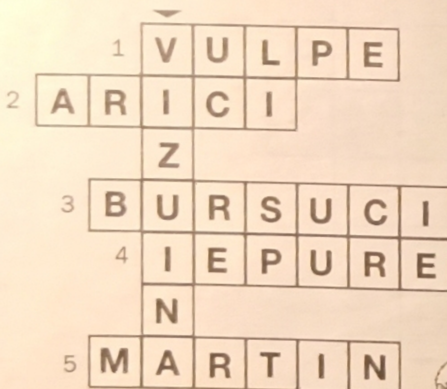
Colorăm și ne distrăm!

Desene de colorat PENTRU CEI MAI MITITEI și **TESTE ȘI JOCURI PENTRU ȘCOLARI**

Soluțiile jocurilor din Cărticica de colorat

Animalele din pădure

- paginile 10-12

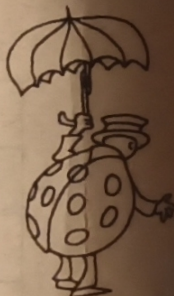

Pic

- pagina 13

T
O
A
M
N
A

Greierele și gărgărița

- pagina 8

F
U
R
N
I
C
A

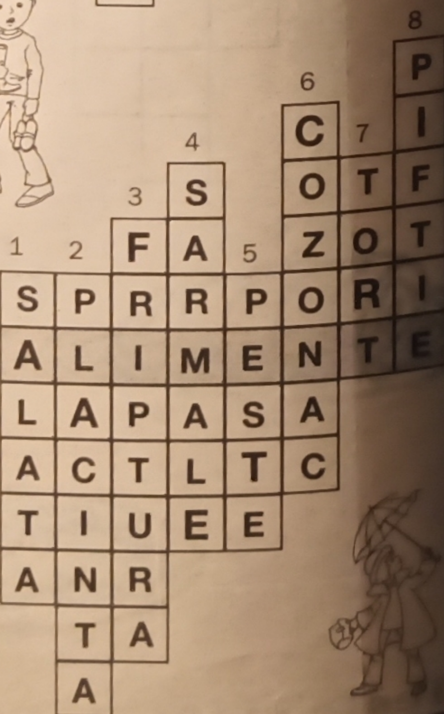
Moș Nicolae

- pagina 9

Soluțiile sunt:
1b, 2b, 3c.

Ce gust bun!

- paginile 14-15

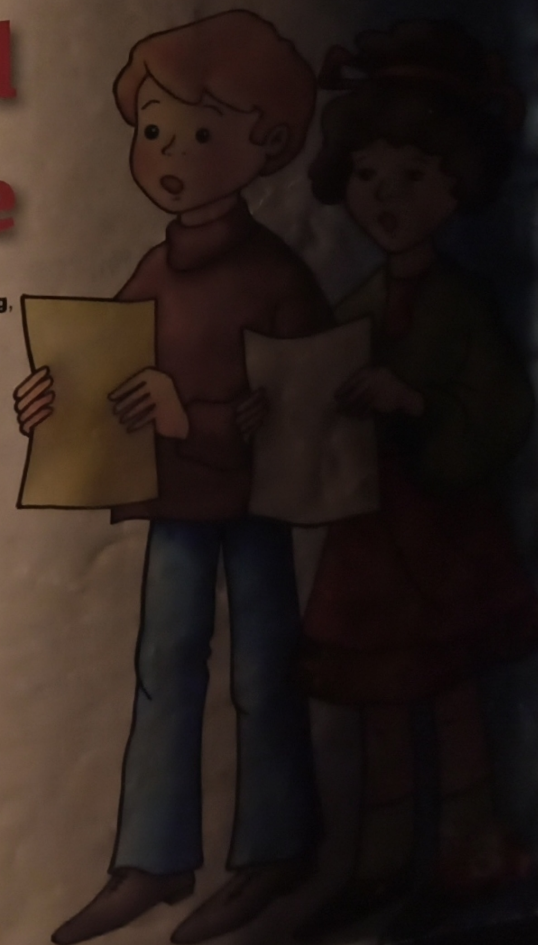

Sfântul Nicolae

Poezie trimisă de **Eana Mormocea Parlog**, loc. Lacurezi, jud. Brăila

Sfinte Nicolae,
Ce ne-aduci în barbă
Fulgii de zăpadă,
Lasă-ne-n galoşi
Ursuleți frumoşi,
Iepuraşi de pluş,
Dulciuri şi păpuşi.
Noi drept mulțumire
Îți vom recita
Cu glasuri duioase
Şi îți vom cânta
Cântece frumoase.

Frunze triste

Poezie trimisă de educ. **Marioara Marinca**,
Grădinița cu Program Normal nr. 17, loc. Baia Mare

Frunze arămii, roşcate
Au bătut la mine-n geam.
- Ne-a smuls vântul de pe ram
Şi ne poartă fără rost,
Nu ştim în ce pom am fost!

Vântul bate şi e rece,
Noaptea unde-o vom petrece?
Vântul bate şi e ploaie
Dă-ne drumul în odaie...!

Basmobilul

Partea a II-a - Spiridușul rătăcit

Rezumatul capitolului 1

Radu și Mihai sunt doi buni prieteni, elevi în clasa a IV-a, care găsesc întâmplător, într-o peșteră, un aparat cu care se putea călători în Lumea Basmelor - numit BASMOBIL. Încercând să-l folosească, cei doi se trezesc fără să vrea în Lumea Zânelor și a Magilor, unde sunt confundați cu doi Ucenici Magicieni și invitați la Curtea Împărătesei Zânelor. Cei doi încearcă să găsească o soluție pentru a se întoarce în lumea lor.

- Uite instrucțiunile! și Mihai desfășoară sulul de hârtie pe care aveau trecut modul de funcționare al BASMOBILULUI.
- Bine, văd instrucțiunile, da' unde-i aparatul? se sperie Radu.
- Păi, unde l-ai lăsat și, dacă vrei să știi, nu numai aparatul nu mai este, ci și rucsacurile. Aveam acolo mâncarea și toate alea! se plânge Mihai.
- Numai la mâncare ți-e gândul... Și acum ce facem?
- Mergem la bufet, se înviorează Mihai.
- Tu n-ai auzit că ne-au anunțat la Curte? Tu chiar nu gândești? Pimpolino ne caută, aparatul nu-l mai avem, ca să nu mai vorbim de celelalte lucruri. Și acum căutăm nu știu ce garderobă ca să ne punem în cap tichiile alea caraghioase ca să ne dăm drept Ucenici Magicieni. Suntem într-o mare încurcătură! se înfurie Radu.
- Da, da' ai văzut ce drăguțe sunt Zânișoarele? încercă Mihai să-l împace.

Din sala mare se auzi glasul lui Pimpolino:
- Măria Ta, încă puțin, nu știu ce se întâmplă cu cei doi invitați, mă duc să văd...
- Ce atâta grabă? îl liniști Zâna. Ia vezi ce zice la Protocol... Și banchetul la ce oră este?
- Ai auzit? Banchetul! exclamă Mihai. Radu se face că nu-l aude.

- Scoate instrucțiunile să le citim. Poate aflăm unde este BASMOBILUL. Și termină o dată cu mâncarea! Nu vezi în ce situație suntem?
- Bine, bine... Și Mihai începu să citescă instrucțiunile: "BASMOBILUL e un aparat din clasa WX3 care..."
- Sari peste asta, îl întrerupe Radu. Vezi unde scrie despre modul de funcționare!
- Modul de funcționare... modul de funcționare, nu, asta nu... Uite am găsit ceva interesant: "Dacă ați pierdut BASMOBILUL, adresați-vă Agenției de Recuperare la Informații Clienți...
- Oprește-te! explodează Radu. Hai, dă telefon! Ai telefon? Vezi numărul?
- Stai să citesc mai departe, răspunde calm Mihai. Da' nu putem citi la bufet? Mai citim, mai gustăm ceva. S-o fi făcut ora prânzului, zise el uitându-se la ceasul de la mână. Vai, mi-a stat și ceasul!
- Și mie!...
- Vezi? Hai la bufet. Și Mihai o luă spre locul indicat de săgeată. GUSTĂRI CALDE ȘI RECI - SUCURI, PRĂJITURI.
- Mai bine, mai întâi ne-am schimba de haine, să nu bată la ochi, propune Mihai.

Nu le-a trebuit decât câteva clipe să-și pună tichiile și două mantii peste hainele lor și erau gata să se amestece printre ceilalți invitați. Intrară temători în încăperea de unde răzbăteau tot felul de arome minunate.
- Ei, vezi? Până ne lămurim ce și cum, să gustăm și noi ceva.

Mihai se repezi la masa pe care erau înșirate tot felul de bunătăți. Uite, citim, mâncăm și ne lămurim! exclamă el voios.

Dar nu apucară să muște de două ori din sandwich-ul cu șuncă de balaur cu maioneză, că în bufet dădu năvală un Magician. Fără nici o introducere se repezi la cei doi:
- Unde e tortul cel mare? Cum de a dispărut? Cine sunteți voi și ce căutați aici? Nu v-am mai văzut până acum!
Sub avalanșa de întrebări cei doi se făcură mici.
- Nu știm, nene, despre ce tort este vorba, încercară ei să se apere.
- Nu știți, nu știți... Era aici pe masă, acum două ore, dar acum, după ce am terminat audiența la Împărăteasă, văd că a dispărut! se înfurie Magicianul. Fac atâta drum pentru tortul ăsta și de trei ani se-ntâmplă să nu mai apuc nici măcar o bucățică, începu el să se vaite.
- Ne pare rău, încercă Mihai să-l consoleze. De ce nu faceți o vrajă, ceva, să aduceți tortul înapoi? încercă el o sugestie.
- Se vede că ești Ucenic. Ar fi trebuit să știi că la Adunarea Zânelor și a Magicienilor nu se pot face vrăji. Așa e regulamentul! Mă duc să caut tortul! Și dispăru în grabă, așa cum și venise.
Băieții se priviră uluiți. Primul se dezmetici Radu.
- Bine căă eram costumați, că cine știe ce s-ar mai fi întâmplat.
- Lasă-l încolo, hai să mâncăm!
- Mai bine citește mai departe instrucțiunile, îl sfătuiește Radu.
- Da' nu pot vorbi cu gura plină, se scuză Mihai.
- Așa nu ajungeți nicăieri, se auzi un glas subțirel. De după draperie apăru un omuleț caraghios, îmbrăcat ca vai de el.
- Da' tu cine mai ești? întrebară băieții în cor.
- Eu sunt un spiriduș. Mă cheamă VERTICOLACI-PROMAXAMEL, se recomandă el. E ușor de ținut minte.
- Și ce te bagi în discuția noastră, îl repezi Radu care deja nu se mai mira. Nu știi că nu-i frumos să tragi cu urechea?
- Am auzit fără să vreau, se scuză spiridușul. Apoi, aș putea să vă fiu de folos. Știu unde se află BASMOBILUL, sau măcar un frate al acestuia.
Băieții deveniră pe loc interesați.
- Uite ce vă propun, zâmbi spiridușul cu gura până la urechi - și avea o gură să nu-i fie de deochi! - voi aveți instrucțiunile, eu știu unde se află BASMOBILUL. Vă arăt locul, dar în schimb mă luați cu voi când plecați. Corect?
Băieții se uitară unul la altul.

- Stai să ne sfătuim, zise Radu și se retraseră într-un loc mai ferit.
- Nu poate omul să ia o îmbucătură, pentru că apar tot felul de trăzniți, se necăjește Mihai.
- Tu n-auzi că știe unde se afă BASMOBILUL?
- Și vrei să-l cari pe ăsta după noi? vorbi Mihai cu gura plină, arătând spre spiriduș, în timp ce continua să muște din sandwich-ul lui.
- Și vrei să stăm toată viața aici?
- Nu, da' măcar până mă satur. Uite ce de bunătăți, se smiorcăi Mihai.
- Ai să te saturi în curând de aventura asta și atunci să te văd. Până una-alta, cred că am întârziat și cei de acasă se vor îngrijora foarte tare, îi mai aminti Radu.
- N-o să întârziați, se băgă în vorbă din nou spiridușul, care deși era departe auzise toată conversația. Timpul petrecut în călătoria cu BASMOBILUL nu trece și în locul de unde ați plecat. E ca în basmul "Tinerețe fără bătrânețe", doar că este invers. Aici timpul trece, iar de unde ați plecat voi stă pe loc. De asta nu vă merg ceasurile.
- Nu pricep nimic! se văită Mihai.
- Trebuie să recunosc că nici eu nu mă prea descurc și, adresându-se spiridușului: dacă spui tu așa trebuie să fie, că ai umblat mai mult prin locurile astea. Important e să nu se sperie bunica. În rest ne-om descurca...
- Ei bine, sunteți de acord cu propunerea mea?
- Suntem, răspunseră băieții în cor.
- Atunci să mergem! Urmați-mă!
Dar nu făcură decât doi pași spre ieșire, că apar cele două Zânișoare.
- A, uite-i pe orășenii noștri, spuse ironică o Zânișoară. Nu ne povestiți și nouă cum e în Capitală?
- Lasă-i, dragă, vorbi cealaltă, nu se uită ei la niște Zânișoare din provincie. Și adresându-se băieților:
- Ați putea totuși să ne invitați să stăăm jos.
- Da, desigur, ne scuzați, se bâlbâi Mihai. Tocmai voiam să mâncăm ceva. Poate luați masa cu noi.
Radu îi trase un ghiont în spate fără să fie văzut de Zânișoare.
- Au! face Mihai.
- Ce-ați pățit, se interesă o Zânișoară.

- Mă strânge un pantof, minți Mihai.
- O, acum observ ce pantofi ciudați aveți, zise cea de-a doua, uitându-se la pantofii sport ai lui Mihai. Sunt model nou?
- Da, de import, se făli Mihai.
- Adică, cum de import? se nedumeriră Zânișoarele.
- Adică, lăsați-o baltă, interveni Radu. Și ca să schimbe vorba: nu credeți că ar trebui să ne prezentăm?
- O, da! Eu sunt Suzi și ea e prietena mea, Zuzi! făcu prezentările una dintre Zânișoare.
- Eu sunt Mihai și mi-ar face plăcere să luăm masa împreună, spuse politicos băiatul.
- Eu sunt Radu și mă grăbesc foarte tare. Mă doare o măsea și trebuie să mă duc la dentist, inventă el pe loc.

- Dar faceți o vrajă, sugeră Suzi. Una simplă, și-ți va trece pe loc. Sau poate nu știi s-o faci?
- La Adunarea Zânelor și Magicienilor sunt interzise vrăjile. Ar trebui să știți, se dădu mare Radu.
- A, mă rog, se fâstâci Suzi.
- Dar micuțul ăsta ciudat e prietenul vostru? întrebă Zuzi uitându-se la spiriduș.
Băieții se priviră unul pe altul. Nu prea le venea să spună că e prietenul lor și nici nu voiau să-l jignească pe spiriduș.
- O, ne-am cunoscut aici, la bufet, și schimbam și noi câteva impresii, încercă Radu o explicație.
Spiridușul îl privi cu reproș, dar nu zise nimic.

- Acum ne scuzați, spuse Radu, trebuie să plecăm.
- Dar ne-ați invitat la masă, se miră Suzi.
- Vă rog totuși să ne scuzați, prietenul meu Mihai nu știa de durerea mea de dinți... Și Radu o luă la picior spre ușă, urmat de spiriduș și de Mihai, care privea cu părere de rău la cele două Zânișoare.
În urma lor Suzi pufni:
- Ce prost crescuți și vor să ajungă Magicieni. Ce maniere au ăștia din Capitală...
Afară Radu respiră ușurat.
- Bine că n-a trebuit să te prezint și pe tine, zise el adresându-se spiridușului. Ai un nume de nu se poate. O să-l prescurtăm ca să ne putem înțelege. Uite, îți vom spune Vico, ești de acord?

- Păi așa-mi spune toată lumea, zâmbi spiridușul.
- Și de ce n-ai spus, se miră Mihai?
- Pentru că nu m-ai întrebat, îi lămuri spiridușul.
Ăsta-și bate joc de noi, gândi Mihai, dar nu mai zise nimic.
N-avea nici un rost să se certe din atâta lucru. Și apoi trebuia să găsească BASMOBILUL.
O luară tiptil pe urmele lui Vico. Acesta îi conduse pe niște culoare întunecate, până la o mare poartă de stejar.
- Aici e BASMOBILUL, spuse spiridușul.
- Unde aici, după ușa asta? se miră Mihai.
- Da!
- Păi atunci să intrăm să-l luăm.
- Cum să intrăm în casă străină și să luăm pur și simplu un obiect? Asta e de-a dreptul hoție! se indignează Radu.
- Păi nu e casa nimănui, explică Vico. Aici e un depozit de obiecte inutile care s-au strâns de-a lungul vremii de la toate reuniunile Zânelor și ale Magicienilor. Nimeni nu are nevoie de ele...
- Și BASMOBILUL, cum a ajuns aici? se întrebă Mihai.

- Cred că l-a lăsat aici Magicianul ăla disperat după tort, presupuse Vico.
- Deci tot e al cuiva, zise Radu.
- Nu, că l-a aruncat, răspunse Vico.
- De unde știi? îl luă Radu din scurt.
- Am văzut eu când l-a aruncat!
- Ai zis că l-a lăsat.
- L-a lăsat, l-a aruncat - e totuna! Sigur e că nu mai are nevoie de el nici Magicianul, nici altcineva.
- Noi avem nevoie, se trezește Mihai.
- Păi vezi? făcu Vico. Doar că mai e o mică problemă: toate lucrurile astea sunt păzite de un Dragon.
- Știam eu! exclamă Radu. Dacă sunt păzite înseamnă că sunt ale cuiva, așa că nu-mi mai spune mie povești!
- Dar poate ne putem înțelege cu Dragonul, sugeră Mihai.

- Sau poate facem un schimb; te dăm pe tine în locul BASMOBILULUI! se înfurie Radu.
- Nu, să știi că are dreptate Mihai, intervine Vico. Eu cred că ne putem înțelege cu Dragonul.
- Încercați voi, eu nu mă bag! hotărî Radu.
- Bine! zise Mihai și, punând mâna pe ciocanul ce atârna de poartă, bătu de trei ori.
Coridorul răsună de ecoul loviturilor și din spatele porții se auzi un urlet înfiorător.
- Cine îndrăznește să mă deranjeze la ora asta?
Nimeni nu știa cât e "ora asta", așa că așteptară încremeniți să se deschidă poarta.
- Pare supărat, murmură Mihai.
- Cred că da, spuse Vico, dar să încercăm să fim calmi.
- Cum Doamne-iartă-mă să fim calmi când în spatele porții acesteia e un Dragon înfuriat, căruia vrem să-i luăm BASMOBILUL?

Va urma

Episodul următor: Laponia

Luminița Toia

Crizantema

Trimisă de educ. **Marioara Marinca**,
Grădinița cu Program Normal Nr. 17, Baia Mare

- Crizantemă, dragă floare
Nu ți-e frică de ninsoare?
Nu ți-e teamă că din cer
Or să cadă flori de ger?

- Ba de ger îmi este frică,
Iar zăpada rău mă strică!
Dacă-ngheț eu mor îndată
Mă-ofilesc îndurerată...!

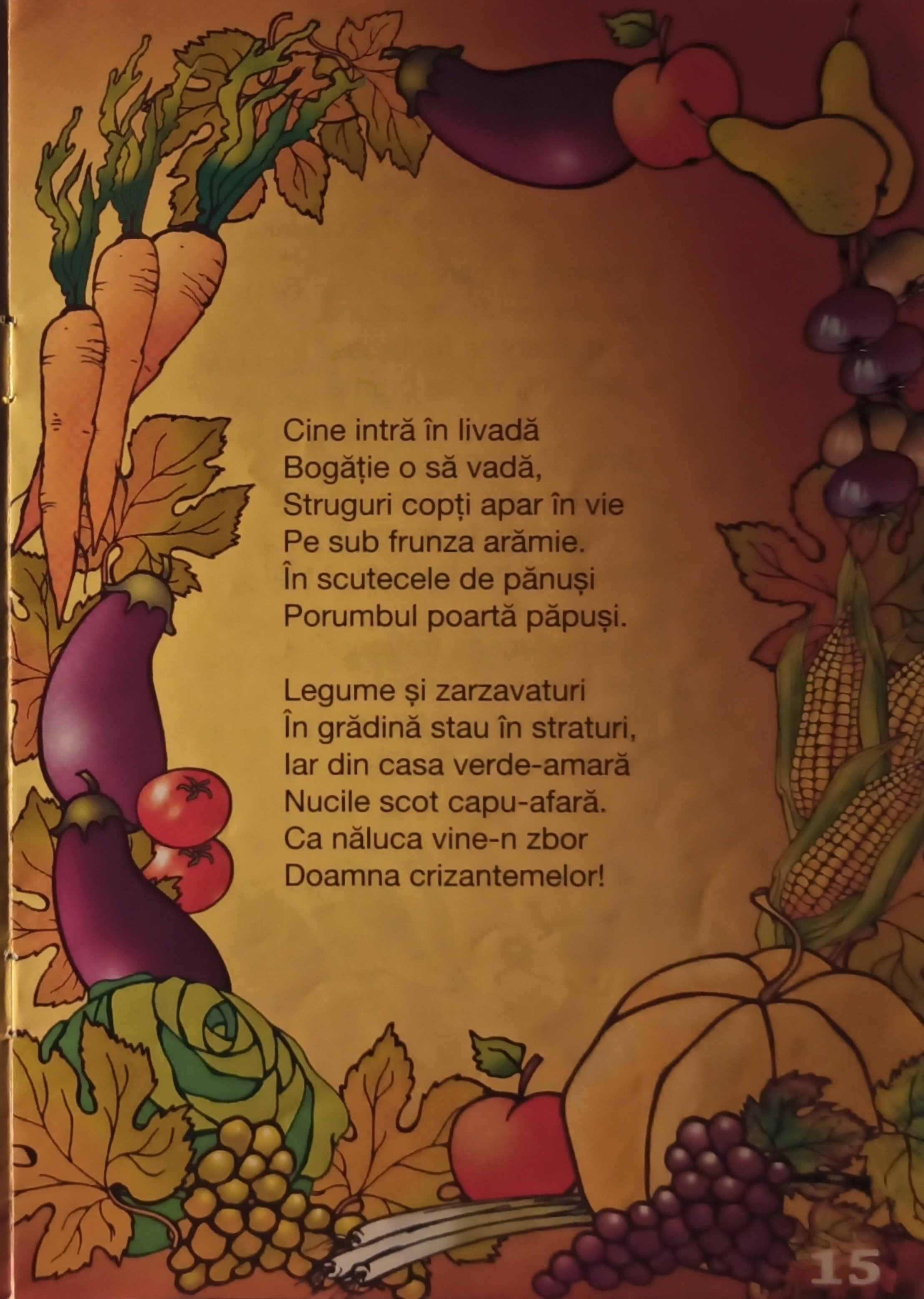

Ce se întâmplă când e toamnă?

Trimisă de învățător **Veronica Manolache**,
Școala nr. 114, "Principesa Margareta", sector 5, București.

Încet, pe neobservate,
Vântul a-nceput a bate,
Ziua este iar micuță,
Iar puiul de vrăbiuță
Zboară ca părinții lui -
Nu mai e deloc un pui!

Când te uiți de dimineață,
Nu vezi marea de verdeață.
Vezi pădurea roșioară
Cuprinsă de foc și pară.
Nu arde și nu-i nici fum,
Este haina ei de-acum.

Cine intră în livadă
Bogăție o să vadă,
Struguri copți apar în vie
Pe sub frunza arămie.
În scutecele de pănuși
Porumbul poartă păpuși.

Legume și zarzavaturi
În grădină stau în straturi,
Iar din casa verde-amară
Nucile scot capu-afară.
Ca năluca vine-n zbor
Doamna crizantemelor!

Vizuina

de **Luminița Toia**

În poiana-n care vara
Zeci de vietăți se-adună,
Acum toamna friguroasă
A țesut covor de brumă.

Gâze, gândăcei și fluturi
Pe sub mușchi s-au adunat
Și-n poiana desfrunzită
Stau doar trei bursuci la sfat.

- Ce ne facem, frățioare? -
Zise unul mai cu bot,
Scărpinându-se pe ceafă -
S-a făcut urât de tot!

A venit și o vulpiță
Șchiopătând de un picior.
- Ce ne facem, vine iarna!
S-au văitat cu toți, în cor.

Mai încolo, din hățișuri,
Ursulețul a venit,
Însoțit de lepurilă,
Ce privea nedumerit.

- Bine că sunteți cu toții
Și v-ați adunat aici.
Dintre frunzele uscate,
Smiorcăit, iese-un arici.

După ce-au vorbit vreo oră,
Hotărârea e deplină;
Pun lăbuțele la treabă
Și fac toți o vizuină.

Dar apare o problemă:
Vulpea este supărată
Că în vizuina asta
N-are-odaie separată...

Și bursucii se încruntă:
- Cât am fi noi de amici,
Totuși nu putem permite
Să dormim lâng-un arici!

Iepurașul, mai cu teamă,
Două degete ridică;
- Eu cu vulpea-n vizuină
N-o să pot dormi de frică...

- Uite ce e - zise ursul -
Eu de altceva mă tem,
Hai întâi să trecem iarna
Și pe urmă mai vedem...

Ghetele

Trimisă de institutor **Daniela Mureșan**, loc. Cluj Napoca, jud. Cluj

De un timp ghetele mele
Parcă poartă-n vârfuri stele.
N-ai ghicit secretul meu?
Păi..., le lustruiesc mereu.

Îmi tot zice mie tata:
- Trebuie să fie gata,
Că azi-mâine, în odaie,
Vine Moşul Nicolae!

Poveste din Taiga

Povestea noastră începe într-un sătuc îndepărtat, la marginea unei păduri dese și întinse pe care oamenii o numeau taiga. În adâncul acelei păduri trăiau tot felul de animale, începând de la iepuri și arici și terminând cu temuții urși bruni.

Dintotdeauna jivinele și oamenii acelor locuri trăiseră în pace. Hrană era pentru toți și numai micuțele rozătoare mai dădeau câte o raită prin grădinile sătenilor. Dar nimeni nu se supăra pentru atâta lucru... Cât despre râși, lupi sau urși, aceștia nu se apropiaseră niciodată de așezare și doar căprioarele însoțite de puii lor mai erau zărite câteodată la marginea satului.

Ce e drept, nici oamenii nu se avântau prea mult în adâncul pădurii atunci când strângeau lemn pentru foc și astfel nu tulburau viața animalelor. Era un fel de înțelegere, pe care toți o respectau din vremuri de care nu își mai aminteau...

Dar iată că de la o vreme pacea acelor locuri a fost tulburată de pripășirea unui vânător de blănuri pe care-l chema Igor. Acesta punea capcane și se îmbogățise de pe seama negoțului pe care-l făcea cu blana animalelor prinse.

Tot în acest sat locuia împreună cu părinții săi și Larisa, o fetiță blondă, cu ochii mari, albaștri ca două viorele proaspete.

Larisa era prea mică pentru a merge la școală și, de cele mai multe ori, uitând de jocurile cu ceilalți copii de seama ei, se afunda în pădurea deasă unde întâlnea tot felul de sălbăticiuni de care însă nu se temea niciodată. Ba, se părea că nici animalele nu se speriau de făptura aceea plăpândă, cu ochii mari și adânci ca două lacuri de munte. Era o bucurie pentru fetiță să ia în brațe sau să se hârjonească cu puii acelor făpturi din pădure.

Larisa era însă necăjită din cauza vânătorului de blănuri. De multe ori descoperea capcanele puse de Igor și le strica. Sau atunci când vreun animal era prins în ele, îl elibera pe dată.

Igor bănuia asta, dar nu putea face nimic, pentru că știa că nici un locuitor al satului nu-l avea la inimă, așa că umbla să găsească un prilej pentru a se răzbuna...

În vara aceea, prada vânătorului fusese mai slabă ca niciodată și pe măsură

ce toamna vestea apropierea iernii, Igor era tot mai furios. Sălbăticiunile parcă învățaseră și știau să se ascundă de fiecare dată din calea vânătorului, iar capcanele rămâneau goale.

Toamna era pe trecute și prima zăpadă căzuse deja peste frunzele îngălbenite ce mai rămăseseră pe ramuri.

Larisa colinda pădurea argintată de primii fulgi de nea, îngânând un cântec numai de ea știut. Zăpada scârțâia veselă sub tălpile pâslarilor și crengile brazilor sclipeau sub stratul subțire de nea. Frigul începuse deja să se facă simțit și Larisa se pregătea să se întoarcă în sat, când din spatele unei buturugi se auzi un scâncet ca al unui copilaș.

Fetița se repezi spre acel loc șși dădu cu ochii, așa cum se întâmplase de multe ori, de capcana pusă de Igor, în care se prinsese un pui de urs, care încercând sã scape nu făcuse altceva decât sã-și strângã și mai mult lațul. Aproape cã nu mai avea glas de cât plânsese și când Larisa l-a scăpat din strânsoarea lațului, s-a cuibărit speriat la pieptul acesteia.

Atunci, din ascunzătoarea lui a apărut și Igor, care pândise venirea Larisei, cu gândul să se răzbune.

- Lasă puiul, este al meu! strigă vânătorul cu glas de tunet.

- Nici să nu te gândești că-i vei face vreun rău! răspunse neînfricată Larisa.

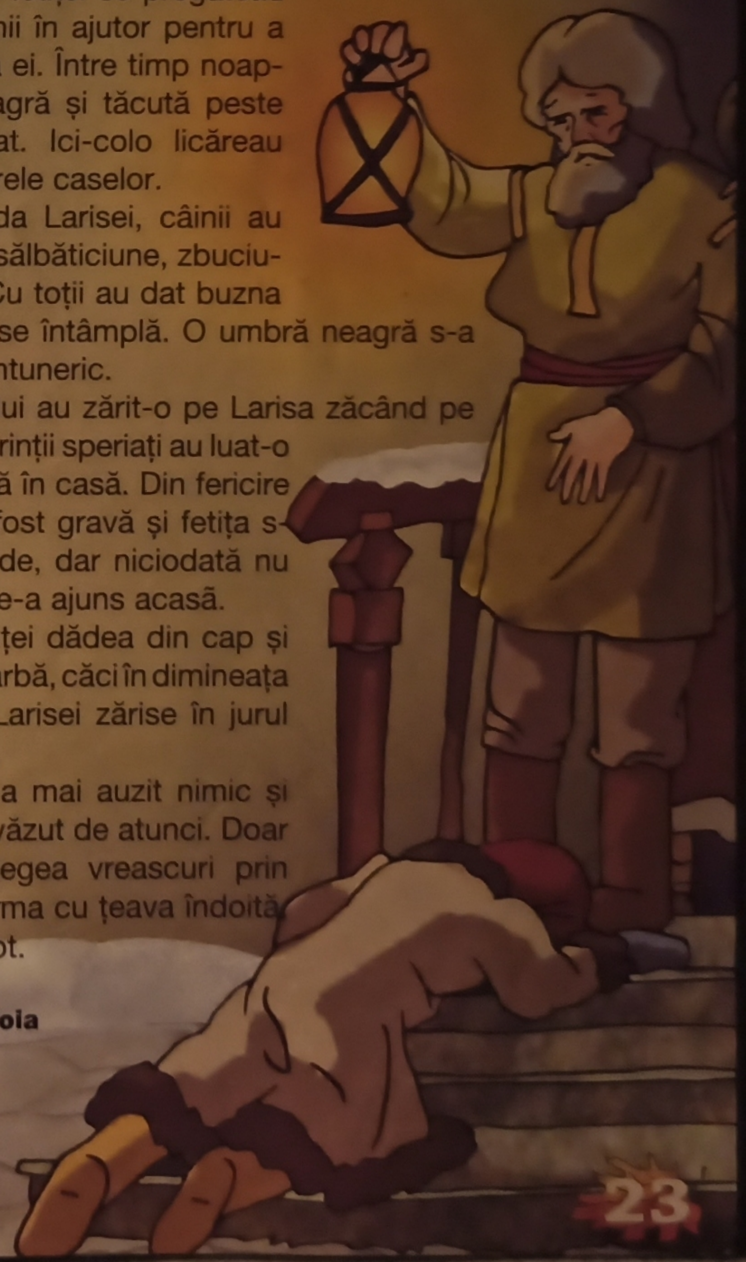
- Îți mai spun o singură dată! răcni Igor ducând pușca la ochi.

- Nu mi-e frică de tine, om rău! îl înfruntă fetița.

De undeva din adâncul pădurii răzbătu strigătul ursoaicei ce-și căuta puiul. Igor speriat tresări și pușca luă foc. Larisa, cu puiul de urs în brațe, se prăbuși în zăpadă.

Vânătorul îngrozit o luă la fugă când din hățișuri apăru ursoaica înfuriată.

Nu peste multă vreme începu să se întunece și părinții Larisei îngrijorați de lipsa fetiței se pregăteau să-și cheme vecinii în ajutor pentru a merge în căutarea ei. Între timp noaptea se lăsase neagră și tăcută peste taiga și peste sat. Ici-colo licăreau lumini pe la ferestrele caselor.

Deodată, în ograda Larisei, câinii au început să latre a sălbăticiune, zbuciumându-se în laț. Cu toții au dat buzna afară să vadă ce se întâmplă. O umbră neagră s-a topit nevăzută în întuneric.

La lumina felinarului au zărit-o pe Larisa zăcând pe treptele prispei. Părinții speriați au luat-o și au dus-o cu grijă în casă. Din fericire rana Larisei nu a fost gravă și fetița s-a însănătoșit repede, dar niciodată nu și-a amintit cum de-a ajuns acasă.

Numai bunicul fetiței dădea din cap și mormăia ceva în barbă, căci în dimineața de după venirea Larisei zărise în jurul casei urme de urs.

Despre Igor nu s-a mai auzit nimic și nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Doar un bătrân ce culegea vreascuri prin pădure i-a găsit arma cu țeava îndoită atârnată într-un ciot.

Luminița Toia

Ai fost cuminte?

Vine Moșul, mă grăbesc
Încălțări să pregătesc,
Pentru că, precum se știe,
Îl aștept cu bucurie.

Am pus cizme și pâslari
Și papuci din cei mai mari.
Am găsit și doi galoși
Și pantofi cât mai lucioși.

Ca în fiecare an
Mi-am pus ghetele în geam.
Și de n-ajung ghetele
Mi-am pus și șosetele...

Dar o voce îmi șoptește:
- Hai, acum trezește-te
Și adu-ți aminte.
Mai întâi gândește-te
Dac-ai fost cuminte!...

Luminița Toia

Pic, pic, pic

Plouă, pic, pic, pic...
Norii nu mai pleacă.
Lasă, nu-i nimic,
Ploaia o să treacă...

De cum se răcește
Și ploaia când vine,
Mama se-ngrijește,
Să mă-mbrace bine.

Plouă, pic, pic, pic...
Lasă, nu-i nimic!

Ca să ies din casă,
Am pălăriuță,
O jachetă groasă
Și o umbreluță.

Plouă, pic, pic, pic...
Lasă, nu-i nimic!

Mie chiar îmi place.
Sunt doar o fetiță
Ocolind băltoace
Către grădiniță.

Plouă, pic, pic, pic...
Lasă, nu-i nimic!

Luminița Toia

Vrăbiuțele

Toată vara copilul a hrănit păsărelele cu firimituri de pâine pe care le punea pe marginea pervazului.

În fiecare dimineață ele veneau și ciripeau făcând un zgomot asurzitor, ca apoi, după ce se săturau, să se împrăștie printre ramurile copacilor din grădină. Sturzul, mierla, pițigoiul, pitulicea și chiar ciocănitoarea, ascunse în frunzișul des, înveseleau aerul răcoros cu trilurile, ciripiturile și toate celelalte sunete pe care le scoteau din ciocurile lor micuțe, parcă mulțumind copilului pentru ospăț...

Dar, o dată cu venirea toamnei, trilurile au început să fie din ce în ce mai rare și păsările care veneau să ciugulească firimiturile, tot mai puține. Una câte una plecaseră spre țările calde sau spre cuiburile căptușite cu puf, pe care și le făcuseră din timp.

Doar vrăbiuțele continuau să vină, care mai de care mai guralivă și mai ciufulită.

- Unde sunt toate păsările care veneau astă vară să ciugulească firimiturile? îl întrebă copilul pe tatăl său.

- Cele mai multe au plecat în țările calde și se vor întoarce de-abia la primăvară, i-a răspuns acesta. Iarna e frig și nici mâncare nu au.

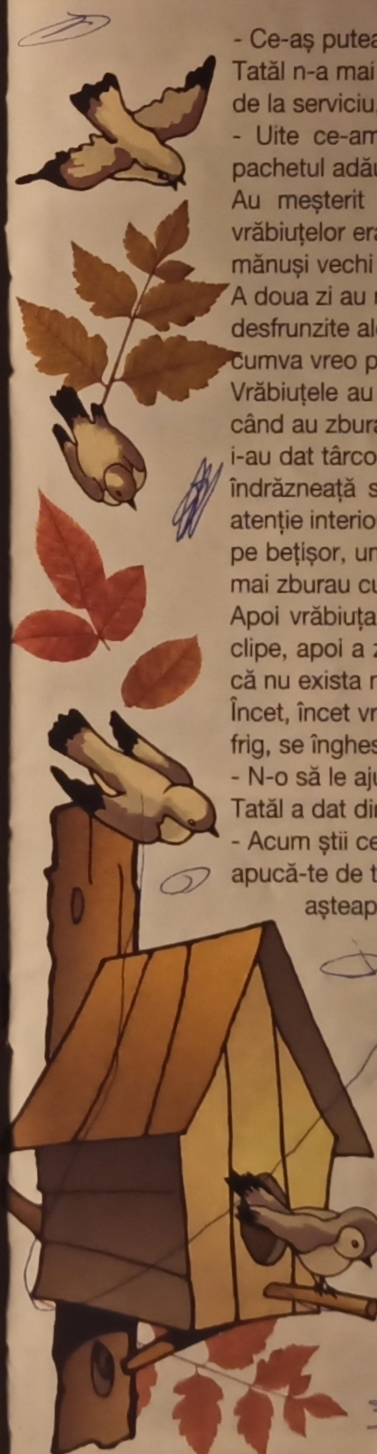
- Dar eu le dădeam firimituri, se plânse copilul.

- Tu crezi că firimiturile tale le ajungeau? Ele se hrăneau și cu gâze, viermișori sau gândăcei pe care iarna nu le-ar mai găsi. Și apoi puteai tu hrăni toate păsările?

- Dar cele care nu pleacă, așa cum sunt vrăbiuțele, ce vor face? mai întrebă copilul. Unde vor sta peste iarnă?

- Se vor ascunde pe sub streșini sau în podurile caselor. Le va fi destul de greu, spuse tatăl.

- Ce-aș putea face pentru ele? se întrebă copilul.

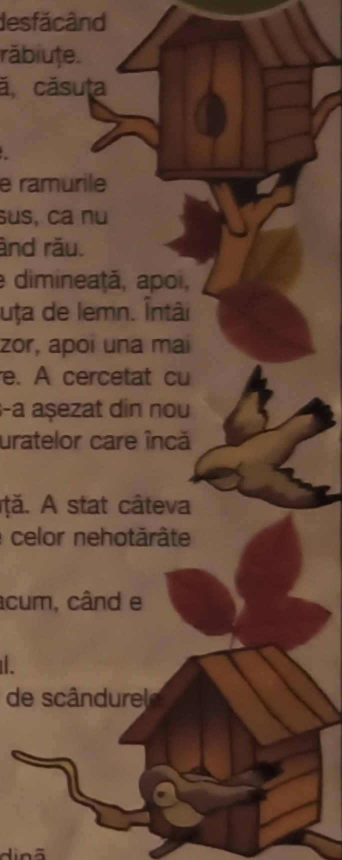
Tatăl n-a mai răspuns nimic, dar a doua zi când s-a întors de la serviciu, purta sub braț un pachet cu scândurele:

- Uite ce-am cumpărat, vino să mă ajuți și desfăcând pachetul adăugă: vom construi o căsuță pentru vrăbiuțe.

Au meșterit toată după-amiaza și, spre seară, căsuța vrăbiuțelor era gata. Au căptușit-o cu lâna unei mănuși vechi și au acoperit-o cu vârfuri de trestie.

A doua zi au mers în grădină și au agățat-o printre ramurile desfrunzite ale unui corcoduș, undeva destul de sus, ca nu cumva vreo pisică să își pună în aplicare vreun gând rău.

Vrăbiuțele au venit ca de obicei să-și ia masa de dimineață, apoi, când au zburat în grădină, au dat cu ochii de căsuța de lemn. Întâi i-au dat târcoale zburând în jurul ei și ciripind de zor, apoi una mai îndrăzneață s-a așezat pe bețișorul de la intrare. A cercetat cu atenție interiorul căsuței, a zburat în jurul ei, apoi s-a așezat din nou pe bețișor, umflându-se în pene spre admirația suratelor care încă mai zburau curioase împrejurul căsuței.

Apoi vrăbiuța cea îndrăzneață a pătruns în căsuță. A stat câteva clipe, apoi a zburat ciripind veselă, dând de știre celor nehotărâte că nu exista nici un pericol, ba dimpotrivă.

Încet, încet vrăbiuțele s-au obișnuit cu căsuța și acum, când e frig, se înghesuie câte încap la adăpostul ei.

- N-o să le ajungă o căsuță, spuse într-o zi copilul.

Tatăl a dat din cap și a doua zi a adus un maldăr de scândurele.

- Acum știi ce trebuie să faci, spuse el copilului, apucă-te de treabă. O mulțime de vrăbiuțe așteaptă să le mai faci căsuțe.

Și copilul a ascultat.

Acum, prin pomii din grădină, sunt nenumărate căsuțe în care se îmbulzesc nenumărate vrăbiuțe și asta bineînțeles după ce-și primesc firimiturile de pâine. Ba, de la o vreme, copilul a început să le pună pe pervaz și semințe de mei sau de cânepă.

- O să treceți iarna cu bine, le spunea el din spatele ferestrei și vrăbiuțele parcă îi răspundeau, mulțumindu-i cu ciripituri voioase.

Luminița Tola

Greierele și gărgărița

A venit toamna și iarăși Greierele a fost prins pe picior greșit și nu are provizii pentru iarnă. Plouă și el se pregătește să meargă iarăși la furnică.

Între cele două desene sunt mai multe diferențe. Găsește-le!

Soluția - în numărul următor.

ABONAMENTE pentru perioada 2006 - 2007

Atenție! Pe mandatul poștal, lângă adresa destinatarului (CASA LUX), trebuie să scrii neapărat și Codul unic de înregistrare: 5904439. Nu uita! Pe verso-ul mandatului poștal (unde scrie "loc pentru corespondență") menționează revista pentru care ai făcut abonamente.

Decupează și expediază talonul de abonament alăturat (cu tot cu adresa ta), numai însoțit de chitanța de plată (sau de copia acesteia) într-un plic timbrat pe adresa: Bd. Hristo Botev nr. 1, et. 4, cod 030231, București, sector 3

Sondaj

noiembrie 2006

Părerea ta contează!

Am adus Cărticelei câteva schimbări. Vrem să îți cerem părerea despre ele. În plus, orice sugestie de-a ta e foarte importantă pentru noi. Doar vrem ca tu să ai lună de lună cea mai bună Cărticică!

La fiecare întrebare încercuiește răspunsurile care îți convin:

1. Îți place că acum există în revistă un mic capitol numit PENTRU CEI MAI MITITEI, dedicat copiilor până în 4 ani?
Da Nu

2. Sunt de ajuns 4 pagini pentru acest capitol, două cu poezii și două cu o poveste mititică? Da Nu

3. Dacă nu, ce altceva ai vrea să conțină aceste pagini?
....

4. Ai observat că și Cărticica de colorat s-a schimbat. Este bine dacă cei mititei au 6 pagini de colorat? Da Nu

Soluțiile jocurilor din nr. trecu

Ghicitori - pagina 28
Răspunsurile sunt: cățel, murături, sfecl

TALON de fidelitate

11 2006

Nu decupa încă talonul! Păstrează-l pentru TOMBOLA DE CRĂCIUN

Ajutorul Sfântului Nicolae

Sfântul Nicolae sau Moş Nicolae (cum ne place să-i spunem atunci când e ziua lui, de 6 decembrie) nu uită niciodată pe nimeni, o ştim cu toţii. O ştiţ mai ales voi, copiii, care găsiţi în fiecare an în ghetuţe sau cizmuliţe exact ceea ce vă doreaţi. Şi asta pentru că Sfântul împlineşte tuturor rugăciunile şi dorinţele. Aşa s-a întâmplat şi în urmă cu multe sute de ani, când un om aflat în mare primejdie l-a chemat, iar Sfântul Nicolae i-a sărit imediat în ajutor. Să vedem cum s-a petrecut această minune.

În marele oraş Constantinopole trăia odată un negustor, un om foarte credincios care îl iubea mult pe Sfântul Nicolae. Odată el a trebuit să meargă într-o călătorie lungă şi primejdioasă pe mare (pe vremea aceea când cineva trebuia să călătorească pe distanţe lungi putea merge doar cu corabia).

S-a dus mai întâi la Biserica Sfântului Nicolae să se roage: „Sfinte Nicolae, ajută-mă şi păzeşte-mă în această călătorie ca să mă pot întoarce cu bine la familia mea”. Apoi s-a dus la rudele şi prietenii săi cărora le-a spus:

- Rămas bun, dragii mei, să ne vedem cu bine! A urcat în corabie şi s-a uitat îngrijorat că cerul se înnora şi vântul începea să bată, apoi s-a retras la locul său.

După o bucată de vreme el a urcat pe puntea corabiei să ceară puţină apă de băut. Marinarii se chinuiau să ridice toate pânzele corabiei căci vântul bătea acum cu multă putere. Pentru că era întuneric şi corabia se clătina foarte tare, negustorul s-a împiedicat de una din frânghii şi a căzut în mare. Marinarii s-au uitat îngroziţi la el neputând să-l ajute, căci corabia se îndepărta repede. Aflându-se în mijlocul valurilor care urmau să-l înghită, omul nostru a strigat: „Sfinte Nicolae, ajută-mă!”. Atunci privirea i s-a întunecat şi nu a mai ştiut ce i se întâmplă. Când şi-a venit în fire,

se afla în casa sa, culcat pe covor, zbătându-se şi strigând după ajutor. Credea că a fost un vis urât din care tocmai s-a trezit. Vecinii săi, auzind strigătele, au venit repede la el. Au rămas cu toţii muţi de uimire: negustorul cel credincios zăcea în mijlocul casei, foarte speriat, cu hainele şiroind de apă:

-Ce e cu tine, omule, ce ţi s-a întâmplat?

-Dragii mei, nici eu nu ştiu prea bine. Vă aduceţi aminte că ieri mi-am luat rămas bun de la voi şi am plecat într-o călătorie lungă pe mare. Ei bine, după ce am pornit în larg, a început o furtună, eu m-am împiedicat de ceva pe întuneric şi am căzut în mare. Era cât pe ce să mă înec. L-am chemat pe Sfântul Nicolae în ajutor şi de atunci nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Dar acum iată-mă aici cu voi. O fi fost un vis urât... Nu ştiu ce să mai cred.

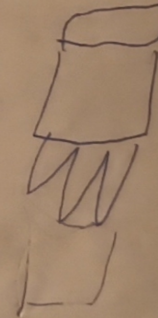
-Nu, vecine, nu este vis, hainele tale sunt ude de apă sărată... apă de mare... A fost adevărat tot ce ţi s-a întâmplat!

Şi-au dat seama atunci cu toţii că Sfântul Nicolae făcuse o minune pentru omul cel credincios. S-au dus cu toţii la biserică să se roage la icoana Sfântului şi să-i mulţumească pentru ajutorul minunat.

La mulţi ani tuturor copiilor de Sfântul Nicolae, nu uitaţi să vă rugaţi lui în fiecare seară caci în bunătatea sa, el nu uită niciodată pe nimeni, mai ales pe copiii cuminţi.

Repovestit de Cristina Manea

Învață o rugăciune!
Dumnezeule-ndurăte,
Iartă-mi multele păcate
Și-mi ajută, pe al Tău plac,
Altele să nu mai fac!
Să rămân fără de greș
Cum e floarea de cireș,
Ca din valea astei plângeri
Să mă fac iubit de îngeri.
Dă-mi a darului Tău rouă
Ca să-ncep o viață nouă
Și să cânt pe-ale ei poteci
Slavă Tatălui în veci.